

وودی آلن، عینک به چشم نیویورکی، با قلم و دوربینش جهانی خلق کرده که عاشقان سینما را در مرز خنده و اشک معلق نگه می‌دارد. فیلم‌هایش، از «آنی هال» تا «نیمه شب در پاریس»، مثل گفت‌وگویی صمیمی با دوستی فیلسوف اندک که هم دل‌تان را می‌لرزاند و هم لبخند به لب‌تان می‌آورد. کمتر کارگردانی توانسته مثل او اضطراب‌های وجودی انسان مدرن را با طنزی تلخ و هوشمندانه به تصویر بکشد. آلن، که خودش اغلب در فیلم‌هایش بازی می‌کند، انگار تکه‌ای از روحش را در هر نقش جامی‌گذارد، چه در قالب یک کمدین عصبی در «منهتن» یا نویسندگی خیال‌پرداز در «رز بنفش قاهره».

